

Товага детето закрива съ тѣлото си лицето на слънцето и настѣпва *слънчево затъмнение*. Обратно, следъ време, когато луната поеме отъ бащата детето, последното затъмнѣва лицето на майката, и настѣпва *лунно затъмнение*.

Ако не сте доволни отъ това „научно“ обяснение, Индия е голѣма страна. Докато сме тамъ, ще подиримъ друго обяснение у други индийски племена. Споредъ тѣхъ върху небето живѣе едно грамадно куче, което постоянно тича и гони луната. Следъ голѣми усилия най-после то я застига и почва да я хапе, като ѝ причинява голѣми рани. Отъ последицитѣ почва да тече обилно кръвъ, която закрива лицето на луната — настѣпва лунно затъмнение. Въ това време индийцитѣ се притичатъ на помощъ на нещастната луна. Щомъ почне да се затъмнѣва, тѣ веднага насочватъ стрелитѣ си къмъ небето, биятъ тѣпани и крещатъ, като съ това искатъ да прогонятъ свирепото куче.

Интересно е, че у насъ на нѣкои мѣста въ време на лунно затъмнение хората сѣщо стрелятъ, викатъ и биятъ тѣпани или газови тенекии.

Небето крие още много, много тайни, които за неукния дивакъ не сѣ останали неразрешени.

Свѣткавицата и страшниятъ грѣмъ, които чува презъ горешитѣ лѣтни дни и които плашатъ дивака, сѣ явления, които сѣщо така сѣ получили за него задоволително разрешение. Въ небето има висока планина, върху която живѣе красива княгиня. Тя държи въ ржката си грамаденъ сѣдъ, пѣленъ съ дѣждъ. Княгинята има братъ. Той дохажда отъ време на време и съ една палка удря върху сѣда. Последниятъ изпуска искри — това сѣ свѣткавицитѣ, а звукътъ отъ силнитѣ удари — това сѣ гърмотевитѣ.

Споредъ други племена на слънцето живѣе една грамадна птица, наречена *Велики Духъ*. Тази птица отъ време на време слиза върху земята. Блѣсъкътъ отъ